

Full diocesà

9 de novembre del 2014

p5 – Neix l'Escola Diocesana d'Evangelització

p6 – Fills i tecnologia: principis d'actuació

Participar en la teva parròquia...

... és una declaració de principis. Aquest és el lema de la Jornada de Germanor que tindrà lloc diumenge vinent, el penúltim de l'any litúrgic. És una ocasió privilegiada per a cada cristià de descobrir i renovar la seva vinculació i responsabilitat amb l'Església de Jesucrist, comunitat i família dels fills de Déu, pel fet de ser-ne membre.

Aquesta vinculació efectiva ens permet de viure integrats en ella i no com a mers espectadors que contemplen des de fora, més o menys propers però sempre des del marge, la marxa de la comunitat, la nostra Església particular diocesana que visibilitza l'Església de Jesucrist, en la seva grandesa i la seva debilitat. Quan la comunitat eclesial no està en el nostre cor, la mirem i la jutgem sense construir.

La nostra pertineça a l'Església és a través d'una parròquia. No hauríem de córrer el risc de creure que estem dins l'Església sense acceptar, acollir i col·laborar en la nostra comunitat immediata a què pertanyem, amb les persones que la componen i amb les seves llums i ombres.

Però cal pensar que també pertanyem a una diòcesi, en la qual cada una de les comunitats parroquials es cohesionen per a formar l'Església particular que, sota el pasturatge del nostre bisbe, visibilitza l'Església del Senyor.

El 16 de novembre som convidats de nou a sentir-nos responsables de la nostra Església, a prestar la nostra ajuda i el nostre compromís personal, material i espiritual al servei del Poble de Déu.

«Traieu això d'aquí, no convertiu en mercat la casa del meu Pare»

Dedicació de sant Joan del Laterà / Cicle A

Lectura del profeta Ezequiel

En aquells dies, l'àngel em va fer tornar a l'entrada del santuari, i vaig veure que sota el llindar del santuari que mira a orient naixia, al costat dret, una font d'aigua, i s'escolava cap a l'orient, passant a l'esquerra de l'altar. Em va fer sortir per la porta del nord, em va conduir per fora fins a l'exterior de la porta que mira a l'orient, i vaig veure que l'aigua rajava del costat dret.

Llavors em digué: «Aquesta aigua corre per les valls orientals, baixa a l'Arabà i desemboca a la mar Morta. Entra dins les aigües salades i les saneja. A tot arreu on penetrarà l'aigua d'aquest riu, hi viurà tota mena d'animals que neden dintre l'aigua, i el peix serà molt abundant, perquè on arribi aquesta aigua, la mar serà sanejada. Allà on arribi l'aigua del riu, tot viurà. A banda i banda del riu creixerà tota mena d'arbres fruiters. No perdran mai la fulla i sempre tindran fruit. Cada mes donaran fruits primerencs, perquè l'aigua que els rega neix del lloc sant. Els seus fruits donaran aliment, i les seves fulles seran un remei.»

(47,1-2.8-9.12)

Salm responsorial

Els braços d'un riu alegren la ciutat de Déu, la mansió més sagrada de l'Altíssim.

(Salm 45)

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, vosaltres sou un edifici construït per Déu. Jo, com a bon arquitecte, amb la gràcia que Déu m'ha donat, he posat el fonament, i d'altres continuen construint. Que cadascú miri bé com construeix. De fonament, ningú no en pot posar cap altre que el que està posat: Jesucrist.

¿No sabeu que sou un temple de Déu i que l'Esperit de Déu habita en vosaltres? Si algú profana el temple de Déu, Déu li'n demanarà compte, perquè el temple de Déu és sagrat, i aquest temple sou vosaltres.

(3,9b-11.16-17)

Lectura de l'evangeli segons sant Joan

Quan s'acostava la pasqua dels jueus, Jesús pujà a Jerusalem, i trobà al temple els venedors de vedells, moltons i co-

loms i els canvistes asseguts. Llavors es va fer un fuet de cordes, i els tragué tots, moltons i vedells, a fora del temple, escampà la moneda dels canvistes i els bolcà les taules, i digué als venedors de coloms: «Traieu això d'aquí, no convertiu en mercat la casa del meu Pare.» Els deixebles recordaren allò que diu l'Escriptura: «El zel del vostre temple em consumia.»

Llavors els jueus el van interrogar: «¿Quin senyal ens dones que t'autoritzi a fer això? Jesús els contestà: «Destruïu aquest santuari i jo el reconstruiré en tres dies.» Els jueus respongueren: «Fa quaranta-sis anys que treballen en la seva construcció, ¿i tu el vols reconstruir en tres dies?» Però ell es referia al santuari del seu cos.

Quan Jesús ressuscità d'entre els morts, els deixebles recordaren que ell deia això, i cregueren en l'Escriptura i en aquesta paraula de Jesús.

(2,13-22)

«No sabeu que sou un temple de Déu i que l'Esperit de Déu habita en vosaltres?

Si algú profana el temple de Déu, Déu li'n demanarà compte»

«Els braços d'un riu alegren la ciutat de Déu»

Mn. Marc Majà i Guiu

Ho sentim en el salm d'avui: «Els braços d'un riu alegren la ciutat de Déu, la mansió més sagrada de l'Altíssim.» De quin riu parla? I de quina ciutat? Ha de ser un riu certament beneficiós, perquè se'ns diu que és capaç d'alegrar una ciutat sencera!

Sabem que els salms són poesia (o, millor dit, pregària escrita poèticament) i, per tant, que s'han d'interpretar amb cura. La «ciutat de Déu», que al llarg de l'Escriptura s'identifica sovint amb Jerusalem o bé, directament, amb el cel, fa referència, de fet, al lloc on Déu habita o, també millor dit, al simple fet que Déu visqui enmig dels homes i dones. Dit en altres paraules: allà on Déu es fa present, allà hi ha la seva ciutat.

I quin és el riu que alegra aquesta ciutat? Què és el que provoca alegria allà on hi ha Déu? Doncs és ell mateix, la seva presència, el seu amor. El que anomenem «gràcia de Déu» no és altra cosa que la seva proximitat, la seva cura envers cadascun dels homes i dones. Una gràcia que des d'antic s'ha representat amb l'aigua, ja que, tal com fa la pluja, la gràcia cau del cel; és gratuïta; es reparteix arreu; amara, saneja i fecunda la terra; la fa fructificar...

Jesús de Natzaret, el Crist, és la presència divina més senzilla i, alhora, profunda. Apropar-nos a ell, invocar el seu Sant Esperit i viure segons l'Evangeli, és deixar-se abraçar pel riu de gràcia que ell constantment ens envia.

És així com esdevenim temples seus; és així com Déu habita i alegra la humanitat sencera.

La imatge

Sant Joan del Laterà. Els temples materials són un signe que ens recorda que Crist és el santuari, el lloc de trobament de Déu amb la humanitat. Per la unió amb Jesucrist, també nosaltres som temple de Déu i l'Esperit de Déu habita en nosaltres. Som pedres vives del temple espiritual que és l'Església.

Agenda

Lit. hores: Setmana IV

10 dilluns

—Dedicació de la catedral de Solsona
—Sant Lleó el Gran, papa i doctor de l'Església (s.V)
—Sant Andreu Avel·lí, prevere (1521-1608)
Titus 1,1-9 / Salm 23 / Lluc 17,1-6

11 dimarts

—Sant Martí de Tours, bisbe (†397)
Titus 2,1-8.11-14 / Salm 36 / Lluc 17,7-10

12 dimecres

—Sant Josafat, bisbe (1580-1623)
—Sant Emilià, prevere (†574)
Titus 3,1-7 / Salm 22 / Lluc 17,11-19

13 dijous

—Sant Leandre, bisbe (s.VI)
—Sant Estanislau, jesuïta (1550-1568)
—Sant Dídac, religiós (1400-1463)
Filemó 7-20 / Salm 145 / Lluc 17,20-25

14 divendres

—Sant Eugeni, bisbe (s.I)
2 Joan 4-9 / Salm 118 / Lluc 17,26-37

15 dissabte

—Sant Albert el Gran, bisbe (1206-1280)
—Sant Leopold, laic (s.XII)
3 Joan 5-8 / Salm 111 / Lluc 18,1-8

16 diumenge XXXIII de durant l'any / Cicle A

—Sta Margarida d'Escòcia, laica (†1093)
—Santa Gertrudis, verge (1256-1303)
Proverbis 31,10-13.19-20.30-31 / Salm 127 / 1 Tessalonicencs 5,1-6 / Mateu 25,14

«Hem estat educats a donar testimoni amb les bones obres però no a explicitar-lo en paraules»

Anna Almuni de Muga, delegada d'Apostolat Seglar de l'arxidiòcesi de Barcelona

Nascuda l'any 1948 a Barcelona, on he viscut quasi tota la vida. Sóc membre de la Institució Teresiana, associació de laics. Des de sempre vaig tenir molt clara la meua vocació educadora, que he desenvolupat en diferents tasques docents i pastorals. Llicenciada en Matemàtiques, estudis superiors de Música i Batxillerat en Teologia, he treballat en la docència, en l'etapa de secundària i batxillerat en centres públics, com a professora de matemàtiques, durant uns anys en l'educació no formal en la direcció del Centre Passatge i també en la coordinació de la Institució Teresiana a Catalunya. He visitat el bisbat de Vic per fer unes xerrades als mossens.

Què és l'Escola d'Evangelització de Barcelona?

L'Escola Diocesana d'Evangelització neix el curs 2012-13 com a resposta a l'objectiu del Pla Pastoral de l'arquebisbat: «L'anunci de Jesucrist als qui no el coneixen». Ofereix una formació teòrica i un entrenament pràctic en una metodologia de primer anunci als qui per diverses raons vulguin tornar a sentir la proposta cristiana o vulguin sentir-la per primera vegada. Va dirigit a parròquies, associacions i moviments de la Delegació Diocesana d'Apostolat Seglar, grups de catequistes i escoles cristianes que volen treballar en el primer anunci i assajar nous formats pastorals amb convocatòries expressives.

Algunes experiències positives?

L'escola és una experiència positiva. Ho és l'esforç d'arxiprestats, moviments, associacions i escoles per fer conjuntament, cadascú en el seu espai, un projecte diocesà de primer anunci.

Ho és la resposta d'un bon nombre de laics i laiques que fan seva aquesta tasca d'evangelització, formant-se i treballant en equip, així com el retrobament personal amb Jesús dels mateixos alumnes.

La posada en marxa de les convocatòries (Vine i veuràs) són experiència de projecte comú, de compartició fraterna, de visió d'Església en missió i d'esperança.

Com veus el pla diocesà de Vic?

Per a mi és una aposta fidel per l'*Evangelii gaudium*, per fer de l'Església diocesana de Vic una Església missionera: «d'una pastoral de mera conservació a una pastoral decididament missionera». Ser una Església en sortida que camina vers una renovació de l'Església diocesana de Vic en clau d'evangelització. Aposta difícil de gestionar però profundament engrescadora.

Quins prejudicis cal superar de cara a la nova evangelització?

Perdre la por a oferir el tresor de la fe, la certesa de Déu que ens estima personalment. Hem estat educats a donar testimoni amb les nostres obres però no a explicitar-ho amb paraules i oferir a altres la trobada amb Jesús. Ens cal aprendre aquest llenguatge de primer anunci que, partint de la realitat de l'altre, ofereix i respecta la resposta.

Neix l'Escola Diocesana d'Evangelització

Una de les propostes del Plà Diocesà de Pastoral

Ets d'aquells que estimes l'Església i vols que creixi? ¿T'has sentit interpel·lat pel papa Francesc quan s'adreça a tots els «*fidels cristians per invitar-los a una nova etapa evangelitzadora marcada per aquesta alegria, i indicar camins per a la marxa de l'Església en els pròxims anys*»(EG, 1)? Davant la situació de l'Església avui podem o bé quedar-los amb els braços creuats o bé podem intentar obrir camins innovadors.

Potser et fan mandra les reunions... però això voldríem que fos diferent: una Escola Diocesana d'Evangelització, que ofereix cursos pràctics i seriosos, per a donar pistes, sobretot als laics, de cara a la missió evangelitzadora de l'Església, per tal que, juntament amb els pastors, donin resposta a la crida del sant pare Francesc.

Estructurada en mòduls, l'Escola d'Evangelització vol capacitar teòricament i pràcticament els laics en metodologies i eines per a l'evangelització a nivell personal, parroquial, comunitari i diocesà.

El primer mòdul, «**Deixebles missioners avui**», té un format de dues trobades mensuals que combinen sessions formatives i pràctiques, pregària i convivència.

Per a poder facilitar l'assistència de laics de diferents arxiprestats l'Escola impartirà aquest mòdul en diferents seus: Vic, Igualada i Manresa.

Convidem tots els laics de la diòcesi a viure aquesta experi-

Modul Primer – Deixebles missioners avui	
Dates	Sessions
22/11/2014	Sessió I: L'evangelització. Què és? <i>Tarda: Accions</i>
29 i 30/11/2014	Recés Advent
06/12/2014*	Sessió II: La terra a sembrar
20/12/2014	Sessió III: Un tresor a comunicar (I) <i>Tarda: Accions</i>
10/01/2015	Sessió IV: Un tresor a comunicar (II)
24/01/2015	Sessió V - L'anunci transformador <i>Tarda: Accions</i>
07/02/2015	Sessió VI: Nou llenguatge, nous mètodes, nous mitjans
21/02/2015*	Sessió VII: Església en sortida <i>Tarda: Accions</i>

ència. Donat que l'Escola Diocesana d'Evangelització neix per a esdevenir una eina enriquidora per a la missió que tenim encomanada –personalment i a les nostres comunitats– és del tot recomanable viure aquesta formació amb altres persones de les nostres parròquies.

Inscripcions: bisbatdevic@bisbatvic.com / tel. 93.883 26 55; preu: 50 € (tres dinars a part).

Novenari d'ànimes a Malla i Múnter

Les parròquies de Sant Vicenç de Malla i Sant Esteve de Múnter ja tenen preparat el programa del novenari d'enguany. És el següent:

Dimarts 11 de novembre, «El repte de viure l'Esperit de Jesús avui», a càrrec del Dr. Jordi Díaz, prevere de Tarragona i especialista en espiritualitat. Dijous 13, «Ser independentista no és cap pecat», a càrrec del Dr. Hilari Ragner, monjo i historiador. Dimarts 18, «Enfortim i estimem la família?», a càrrec de Mn. Josep Masdeu, prevere de Tarragona i delegat episcopal per a la Família. Dijous 20, «El pas de sant Francesc per Catalunya», a càrrec del Dr. Agustí Boades, franciscà.

Totes les xerrades tindran lloc a les nou del vespre a l'església parroquial de Sant Vicenç de Malla. El diumenge 23 a les onze del matí hi haurà la missa de final de novenari i «rifa de l'oca».

Fills i tecnologia: principis d'actuació

Redacció

Prendre-hi part activa. Deixar sols els fills en aquest camí és un gran error. Urgeix que els pares s'impregnin de l'univers virtual, que coneguin què és un xat, una xarxa social, un correu sospitos, un joc *on-line* que sembla fiable però que porta a insinuacions nocives, una pàgina web pornogràfica que apareix enmig de la sana recerca d'una tasca escolar. Recordem que hi ha tants perills als carrers com en les computadores. Per això no està de més actualitzar-se en l'ús de filtres i bloquejos que garanteixin que els fills no tinguin accés a determinades pàgines.

Arribar-hi a temps. L'ús de les noves tecnologies té un pes en les converses que requereixen abordar-se a temps. No cal demonitzar ni qualificar de malèfiques les eines tecnològiques, ja que, vulguem o no, aquestes fan part de la nostra vida. El que s'ha de fer és presentar als fills el repertori de situacions amb les quals poden topar-se en la web i posar-los en situació de «pensar» què podrien fer o com haurien d'actuar, per tal d'establir, junts, unes pautes. Aquest exercici no sols els entrena gradualment en la presa de decisions i de postura crítica enfront de l'ambient, sinó que els fa saber que no estan sols, que els pares hi són per acompanyar-los, abans que es vegin embolicats en situacions que no tenen la maduresa suficient per a resoldre.

Millor educar que prohibir. Prohibir es converteix en temptació; és una realitat irrefutable. Seria il·lògic i contraproductiu prohibir l'ús de la computadora a un nen en ple segle XXI, quan són tan grans les possibilitats que brinden les noves tecnologies.

El que és bo i el que és dolent en el món real, també ho és en el món virtual. En ser una invenció humana, internet té tot allò de bo i de dolent que ha produït la humanitat. En aquest punt els pares poden recolzar-se en una de les eines educatives més poderoses: la consciència; aquesta veu interior que ens diu que alguna cosa està bé o malament.

Ensenyar el concepte de privacitat. A més de prendre mesures a casa per a controlar l'ús d'internet, s'ha d'educar en valors i virtuts que faran dels fills persones madures i autònomes, ja que els pares no poden estar controlant què fan els seus fills en tot moment. Un clar concepte de la privacitat, del pudor i de la cura de si mateix són claus perquè els fills aprenguin a desenvolupar el seu criteri propi. La meta és aconseguir que els fills puguin identificar quan hi ha una situació de risc i el moment d'abandonar aquesta conversa o aquesta acció perjudicial.

Generar confiança i vies de comunicació. Per acabar, un dels principis cardinals en l'educació: el diàleg. Res més fructuós que una relació de confiança entre pares i fills, que gaudeixi de línies obertes de comunicació, de manera que, quan alguna cosa passi, els fills tinguin ple accés als seus pares.

Quan els nens callen, pot deure's a la falta de confiança que hi ha en la relació amb els seus pares o al temor de rebre retrets en lloc d'amor i comprensió.

L'article

La mort és morta o és viva?

Climent Forner

El mes de novembre, amb les seves festes de Tots Sants i dels Fidels Difunts, ens convida a pensar en la mort portant si més no rams de flors als cementiris i resant parenostres pels familiars i amics que hi reposen. Altrament potser no hi pensaríem mai, o ben poc, de por que ens fa talment el tabú dels tabús; això que, tard o d'hora, bé ens haurem de trobar tots amb l'enemiga, o «la germana», com l'anomenava sant Francesc d'Assís.

Morir és una de les lliçons que ens costa més d'aprendre, per més que la mestra natura ens la repeteixi, no sols a classe diària i al llarg de les quatre estacions de l'any, sinó també a través de les persones estimades que ens van deixant. El Dr. Torras i Bages parlava de «La ciència del patir», del gran bé que podrien fer-nos els dolors d'aquest món si sabíem aprofitar-los. «És el sofriment que em fa por, no la mort», confessava el meu pare. Això que la vida humana, bellíssima, ja és un aprenentatge de la mort, metafòricament almenys. Jo mateix he escrit: «Neixo i reneixo cada dia amb l'alba / com moro cada dia amb el captard, / en braços sempre de l'amor que em salva / i que em rejoyeneix com més vellard.» Sí, quan anem a dormir perdem la consciència de nosaltres mateixos i acluquem els ulls confiant tranquil·lament que l'endemà ens despertarem al primer raig de sol. Doncs això, just això, és la mort en cristià: adormir-nos en braços del Pare com un infant que se sap estimat entranyablement. És el que va fer Jesús, el nostre germà, clavat en creu: després d'haver suat sang i aigua, exclama a ulls clucs: «Pare, confio el meu alè a les teves mans.» El miracle de la vida i el misteri de la mort, dues cares de la mateixa moneda; només que la vida vencerà la mort.

N'hi ha que s'imaginen una reencarnació. N'hi ha que afirmen que amb el taüt s'acaba tot. No pas si Déu vol! La vida a la qual tots els humans, creients o no, som convidats és eterna, la mateixa del Déu-Amor. Els qui hem estat batejats en el nom de Jesús, el Senyor Ressuscitat, així ho creiem i esperem, com creiem que, si no estiméssim, ja fórem morts en vida. Naixem amb data de caducitat. Sort, però, que no sabem el dia ni l'hora que el Senyor ens vindrà a buscar, altrament pararíem bojós. Quina paradoxa! Sabem que hem de morir, però no volem pensar en la mort, i, per contra, en comptes d'anar-la esmorteint gràcies a la ciència i al progrés, nosaltres mateixos ens entestem a fer-la constantment present fins a l'esgarrifança amb guerres, crims i violències de tota mena, deixant de banda les víctimes dels fenòmens catastròfics naturals. I ara, l'ebola! Només cal obrir la televisió per a assistir, no a una ficció cinematogràfica, sinó a la tristíssima realitat quotidiana. Que ens costa d'acceptar el pla diví de salvació! «¡Tenéis que tragaros la muerte!», etzibava santa Teresa a les seves monges. Tant de bo ens anéssim preparant per a l'últim part, «la major naixença» per la qual sospirava Joan Maragall com també Carles Riba: «On tornem, que no fos naixença? / Vivim de mort, i no ens és grat; / morim d'amor, i no s'hi pensa.»

El llibre

Pau VI, creient i mestre de la fe

Bernabé Dalmau

El papa que va tirar endavant el Concili i en va impulsar l'aplicació. Aquesta és, sens dubte, la gran aportació de Pau VI a la història de l'Església i a la història del món. Aquella inesperada iniciativa que lluminosament va posar en marxa Joan XXIII i que va significar un canvi tan decisiu en tants àmbits, Pau VI la va portar fins al final. Malgrat els seus dubtes, les seves pors a vegades, els seus patiments.

Pau VI va poder realitzar aquesta tasca perquè era un profundíssim creient i era, alhora, un home capaç de ser mestre de la fe. I aquestes dues facetes indissociables és el que aquest llibre va desenvolupant al llarg de les seves pàgines, destacant aspectes a vegades menys coneguts i permetent-nos de llegir en directe els textos del papa que ens ajuden a captar millor la seva personalitat.

Un molt bon llibre per al coneixement de la història i, alhora, per a la reflexió espiritual.

Glossa

L'Any de la Vida Consagrada

Romà Casanova, bisbe de Vic

Som a les portes d'una altra celebració eclesial. Déu n'hi dó!, si n'hi ha de vida en l'Església! Perquè, si el 15 d'octubre iniciàvem l'Any Teresià, ara, amb el començament de l'Advent, el 30 de novembre, iniciarem un any dedicat a la vida consagrada, que es perllongarà fins al 2 de febrer del 2016, dia en què s'escau la Jornada de la Vida Consagrada.

La raó d'aquest Any de la Vida Consagrada és el 50è aniversari del document del Concili Vaticà II, *Perfectae caritatis*, decret sobre la renovació adaptada de la vida religiosa. Aquest document fou inici de profunds i decidits processos de renovació de la vida religiosa en l'Església, amb el «constant retorn a les fonts de lla vida cristiana i a la inspiració primitiva dels instituts com llur adaptació a les canviants circumstàncies del temps» (PC, 2).

Un any per a apropar-nos a ells i ajudar-los a viure el que són

La vida religiosa o consagrada té gran importància per a l'Església i la societat. Entre nosaltres hi ha una gran presència de vida consagrada en totes les seves expressions: contemplativa, eremita i apostòlica en el camp de l'ensenyament, de la sanitat, de l'assistència, de la catequesi, de l'espiritualitat, de l'acolliment. Una presència, a més, amb la realitat de moltes congregacions que han nascut

a Catalunya i, en concret, a la nostra diòcesi. Aquesta presència de la vida religiosa ha de ser per a tots motiu d'acció de gràcies a Déu. L'aportació que els religiosos i religioses han fet i fan a l'Església i a la societat és immensa. Seria molt difícil de pensar el nostre país sense l'aportació dels religiosos.

Aquest Any de la Vida Consagrada, doncs, l'hem de viure tots nosaltres, tots els qui formem el Poble del Déu. Ha de ser un any per a agrair als religiosos la seva vida de lliurament al Senyor, de consagrats del tot a Déu, amb el seguiment dels consells evangèlics, vivint en pobresa, castedat i obediència. Un any per a apropar-nos a ells i ajudar-los a viure el que són, en la consagració a Déu i la missió concreta que tenen encomanada per l'Església. Sí, nosaltres els volem religiosos, consagrats a Déu, que en la seva vida es testimonii el que són. No volem que siguin una altra cosa. Els necessitem transparentant en la seva vida la joia del seguiment de Crist.

Els consagrats troben en la pregària la fortalesa per a viure el do rebut en l'Església. La fidelitat a la pregària és camí de fidelitat a la donació als germans, donant la resposta a les necessitats del nostre món, des del cor de Déu. Però és també amb la pregària com els hem d'acompanyar sempre. El seu testimoni de vida i de santedat és vital per a l'Església en aquests moments d'urgència missionera i evangelitzadora.

